

Roxana Mihalcea

NAUFRAGIAT

Prefață de Loreta Popa

PARTEA I

Omul care aduce vântul

N-am idee cum este să fii cel mai bun. Însă am o vagă idee cum ar fi să nu-ți plănuiești viața, acțiunile, deciziile, astfel încât musai să vrei să fii pe podium. Oricât de mareș, oricât de înălțător ar fi să te știi acolo, sus, costul pe care va trebui să-l plătești va fi unul greu, iar în timp vei realiza că nimic nu merită să te lupți, cu tine și cu lumea, pentru o distincție care nu îți va folosi la nimic.

Orice treaptă urcată nu va fi decât un pas în plus spre „mai mult“, însă niciodată nu va echivala cu „mai bine“. Din acest motiv, spun că uneori este bine să ne oprim; să nu mai urcăm trepte, doar să lăsăm timpul să curgă și să nu mai năzuim spre aspirații înalte. Sunt nocive. La fel sunt și așteptările, care de cele mai multe ori sunt doar proiecții ale minții.

De ce să pierdem energie, resurse, ani, când am putea fructifica altfel aceste idealuri nerostite?

Eu sunt omul căruia nu-i bine să-i tai aripile, nu-i rentabil să-i demontezi visurile și gândurile, căci ele sunt carburantul cu care se alimentează. Oamenii fără aripi, dar cu aer în plămâni, trebuie lăsați să își fabrice visuri, căci ele vor ajunge mai târziu propriul lor mijloc de transport!

Am cunoscut oameni care au gândit despre mine că tot ceea ce fac este să țin pânză de păianjen. De la aceștia nu am așteptări. Și nici nu îi includ în poveștile mele.

Însă îi voi avea mereu în vedere pe cei care îmi dau imbold. Care nu îmi retează gratuit visurile și, mai ales, demersurile pe care le întreprind, pentru a le da aripi.

Povestea de aici este despre un om care a văzut în mine un vultur și care m-a încurajat să zbor, cât pot de sus. Datorită lui, datorită încrederii pe care mi-a acordat-o, am scris istoria unor ani frumoși, grei, dar covârșitor de plini!

Introducere

Era un început de martie frumos. Primăvară în toată puterea cuvântului. O primăvară ce anunța ceva de bun augur, după aproape un an de muștrări și de frustrări. Cred că e adevărat că, atunci când îți dorești ceva cu tot sufletul, Universul ajută la îndeplinirea dorinței tale...

Mie mi se pregătea ceva mult prea mare pentru momentul și pentru vârsta aceea, însă n-aveam de unde să știu. Tot ce știam era că-mi doream o schimbare în viața mea, după o perioadă în care m-am tot certat și m-am tot apostrofat că pot mai mult, că merit mai mult.

Însă cine stabilește potențialul sau valoarea? Nu suntem noi oare de prea multe ori subiectivi și ne supraevaluăm, poate tocmai din dorința de a reuși mai mult sau de a fi cel puțin mai vizibili? Atunci eram prea tânără ca să cern și să discern. Însă viața ne învață că niciodată nu suntem destul de mari, niciodată nu suntem atât de puternici precum credem și că, pentru ceea ce câștigăm de prea tineri, trebuie să plătim, sub o formă sau alta. Nu totul ni se cuvine, nu orice pas făcut înseamnă un merit.

Toate sunt doar lecții de viață, experiențe și experimente care ne fac să ne cunoaștem prin ochii noștri și, neîndoielnic, prin ochii celor din jurul nostru, pe care îi prețuim mai mult sau mai puțin, pe care îi iubim sau îi urâm, pe care îi admirăm sau îi persiflăm. Totul este o sumă. Totul este o balanță. Pe care trebuie să știm, să avem puterea să o păstrăm în echilibru. Eu, sincer, recunosc că n-am reușit asta niciodată până acum, dar poate că mai am timp. Poate...

Dar nu mă voi lăsa pe tânjală, căci anii trec și, odată cu ei, trec tinerețea, puterea și forța. Dar mai ales noi ne trecem. Ne trecem, căci, pe măsură ce anii se duc, se duce și o parte din noi. Pierdem și câștigăm în același timp. Dar nu suntem invincibili. Sunt lucruri care ne doboară, în aceeași măsură în care sunt lucruri care ne potentează valoarea și ne înalță. Însă cum să înțelegi la 25 de ani că lucrurile care te doboară sunt... cumplite, pe lângă cele care te înalță? Ești mult prea tânăr și te crezi invincibil. Dacă e să fim realiști, intensitatea cu care se întâmplă ambele este cam aceeași, însă e firesc și e uman ca tot ceea ce rupe șirul vieții tale să rupă echilibrul balanței mult mai dureros. De ce oare nu și invers?

Eu mă simt nevoită să recunosc că și în sens invers a fost cam la fel. Valoarea, treapta de sus au rupt și ele echilibrul balanței, însă atunci eram prea prinsă să pot să vad și să înțeleg. N-aveam timp... dorința de putere, de înalt, n-are timp să privească în urmă, în niciun caz așa cum o face suferința sau pierderea iremediabilă.

Dar uite că au trecut cinci ani și acum văd și înțeleg. Nu știu dacă e târziu sau dacă e încă devreme, cert este că storiile simțurilor mele sunt încă trase. Doamne, și cât iubesc eu lumina! Cât nu-mi place când e întuneric în casă și-n suflet... Numai că azi realizez că eu am tras storiile... nu știu dacă eram conștientă sau nu, însă eu am înlesnit totul. Și toate pentru că am crezut într-un vis mai mult decât era necesar.

Azi simt că trebuie să mă trezesc, însă e atât de greu, căci este ca o stare de convalescență care continuă și, oricâte vitamine, energizante aș ingurgita, rezultatul este aproape nul. Mi-am zis că poate nu mi s-a prescris rețeta care trebuie și iau medicamente după ureche. Poate... însă, pe vremea asta, cine naiba mai stă să scrie rețete?

Așa că nu-mi rămâne decât să cred că fie se va inventa vitamina care mă va readuce la acea „eu“ de odinioară, fie am să probez toate rețetele bunicii, în speranța că există vreo rostopască, salvie, ceva care să vindece răul și chinul din mine. Doar atât îmi rămâne. Speranța. Și gândul că toate astea n-au cum să

treacă în zadar. Că tot efortul ăsta lăuntric n-are cum să rămână nerăsplătit. Nu că aș aștepta vreo medalie, însă aștept un semn. Un semn care nici măcar nu știu de unde ar trebui să vină, ca să-l prețuiesc.

Și în fiecare noapte adorm cu speranța că va răsări soarele și pe strada mea. Și fiecare zi care trece mă face să cred că mă așteaptă un premiu frumos. Pe care, atunci când îl voi primi, îl voi merita cu desăvârșire. Și trebuie să fiu pregătită să-l primesc!

Căci ziua aceea va veni. Măine.

Săptămâna viitoare.

Peste două luni. Într-o zi...

Capitolul 1

L-am cunoscut pe omul acesta acum cinci ani. Un om extrem de agitat, pe care cu greu puteai să-l urmărești în ceea ce spunea. Niciodată nu știam dacă continuă o idee sau dacă sare de la un gând la altul, de la o persoană la alta. Eram atât de tulburată, că habar n-aveam, la început, cum să fac să îl urmăresc măcar. Scriam într-un caietel fără nicio noimă. Niciun rând n-avea vreo legătură cu paragraful următor. Parcă scriam algebră, fizică, gramatică, filosofie și chimie în același timp. Mi-am stors creierii vreo două săptămâni și mă întrebam dacă e firesc să accept așa ceva sau doar din dorința mea, aia nesăbuită, dornică de mai mult, nu cumva fac o tâmpenie.

Numai că eram atât de prinsă și intrasem într-un ritm, de acum, din care nu puteam să mai ies. Nu știam ce înseamnă următoarea zi sau ce avea să-mi aducă, dar credeți că mai conta?

Timpu începuse să capete valoare în viața mea și doar asta conta! Simțeam cum totul înseamnă ceva. Am cunoscut oameni mulți. Unii dintre ei erau, la momentul acela, oameni simpli, nu că acum ar fi căpătat cine știe ce valențe, doar că ocupă niște funcții mai înalte.

Fundamental, oamenii nu se schimbă niciodată. Puterea, și tot ce derivă din ea, strică tot ceea ce au mai bun și mai nobil în ei. Doamne, ce-mi mai plăceau întâlnirile noastre interminabile la o masă anume, dintr-un hotel extrem de elegant, căci aveau un aer aparte. Ca un drog. Nici nu știi dacă îți face bine sau e doar o stare în care plutești. Însă vei afla doar când ai să

încetezi să îl mai consumi. Aveam atâtea discuții interesante, era totul atât de altfel! Discutam până la ore târzii planuri de afaceri, calculam zile în șir, de parcă aveam de gând să facem planul global, și scriam... dacă n-am scris un vagon de hârtie, n-am scris un rând!

Scriitoare mă fac! Numai asta îmi repetam și mă trezeam în fiecare dimineață cu o dorință și cu un imbold din ce în ce mai mari.

Am amenajat un birou. Primul birou. Am măsurat pereți și goluri, cât să îl mobilăm cât mai șic și să optimizăm spațiile cât mai bine. Și dacă tot am măsurat atâtea, mi-a ieșit un birou în care stăteam de parcă eram într-o menghină.

Îmi plăcea ceea ce făceam. Mărturisesc că sunt un foarte bun executant și, dacă știi cum să mă pui la treabă și ce să-mi ceri, poți să fii cel mai norocos din lume că ai un om de toată încrederea!

Am muncit mai multe ore decât îmi pot aminti. Nu simțeam o picătură de oboseală.

Am întâlnit tot felul de oameni: unii, mai buni, alții, mai puțin inteligenți, unii, interesanți, alții, adevărate non-valori. Oameni cu conturi mari și oameni fără conturi. Oameni simpli și oameni dintr-o bucată. Oameni cu școli și oameni cu grădinițe. Oameni care știau să citească printre rânduri și oameni care știau să deseneze rânduri. Oameni care știau să dea bună ziua și oameni care nu dădeau buna ziua la „secretare“. Oameni care scuipau venin în societate, dar care țesălau pisica acasă. Oameni care voiau nespus de mult „mai mult“ și oameni care azi au mai puțin decât „puțin“. Oameni de la care am avut de învățat. Că trebuie să fii încrezător în toți, dar să tai cărțile!

Despre cei mai mulți, îmi aduc aminte zâmbind, căci viața mi-a oferit câteva ocazii frumoase. Să cunoști oameni cu funcții, despre care crezi cele mai minunate lucruri, cum că ar putea conduce lumea sau că totul le este permis, este un miraj, până la urmă.

În timp, abia ajungi să înțelegi că ești departe de adevăr, însă atâtea vreme cât ți se prezintă un ambalaj extrem de

frumos, care te incită, nu mai ai destulă răbdare și exigență să cauți ce e înăuntru. Îl desfaci treptat, de teamă să nu se risipească prea repede surpriza, și constați la final că înăuntru e un alt ambalaj. De data asta, din carton. Și uite așa pierzi timp, timp pe care nu îl mai poți aduce înapoi.

În ultima zi a anului, căutam o firmă de cablu care să instaleze rețeaua de internet și de telefonie într-o viitoare clădire de birouri. Se întâmpla într-o zi în care mai nimeni nu lucra. Și mă gândeam, pe drum, ce ținută să aleg de revelion, și asta pentru că nu știam unde petrec ultima zi a anului.

Pe 5 ianuarie, era gata cel de-al doilea birou: extrem de frumos, rafinat, un loc de-ți era mai mare dragul să lucrezi! S-au înmulțit și colegii. Unii, mai simpatici, alții, mai puțin. Fiecare, cu pretenții însă: să aibă un calculator cât mai performant, o imprimantă nu știu de care, un birou cât mai mare. Pentru unii, am cultivat niscaiva sentimente, pentru alții, n-am cultivat nimic. N-aveam loc. Aveau grădinile pline deja.

Într-o zi, a intrat un domn în birou, a salutat lumea din jur, s-a apropiat de mine și mi-a zis: „Am și eu o cățea acasă pe care o cheamă Roxana“. Culmea e că, în timp, cred că i-am luat locul simpaticului animal. Deliberat.

Mă fascina faptul că nu știam aproape niciodată ce însemna a doua zi. Și am muncit de mi-au sărit capacele. Am fost, pe rând, secretară, un fel de contabilă, jurist, arhitect, organizator de evenimente, femeie de serviciu, proiectant, supervisor, recepționar, agent imobiliar, specialist în credite, traducător, ajutor de notar, primitor de bobârname, Moș Nicolae, Moș Crăciun, scriitor, poet, om de relații cu publicul, omul cu idei, designer mai mult sau mai puțin, colecționar, copywriter și pot să nu mă opresc din enumerare.

Am fost de toate și mi-a plăcut. Am programat și am anulat sute de întâlniri. Și sute de zboruri. Mă știa lumea ca pe cal breaz. Eu aveam de fiecare dată ceva de modificat, de contra-mandat. I-am terminat psihic pe toți colaboratorii noștri, pe cei care cu greu acceptau condițiile impuse. I-am înnebunit și pe cei care le acceptau. Eram habotnică și recunosc asta.

Am un amic care spune că a învățat asta de la mine: că eu sunt un mic recuperator. Că nu există ceva să nu-mi reușească, în timpul pe care mi-l propun și în limitele pe care mi le impun. Este foarte adevărat că prea puțini oameni tolerează așa ceva, drept pentru care nu știu câte laude mi-am adunat, dar știu câte înjurături, critici și răutăți. Dar atâta vreme cât încă mă salută lumea pe stradă, mă gândesc că fie m-au iertat, fie mi-au mai dat o șansă. Mi-a plăcut omul pentru care lucram, deși aveam momente când mă scotea din minți, când simțeam că mă stresează inutil, că mă chinuie până la epuizare, că pune pe umerii mei mici prea mult. Și toate astea pentru că știa că duc. De câte ori instinctul îmi spunea să plec!...

Simțeam că nu mai știu de mine. Și chiar așa era.

În ultimii ani, sunt puțin mai liniștită și mai conștientă. Nu că mi-aș fi dorit asta, pentru că firea mea nu poate fi una statică, însă circumstanțele au impus asta. Și, dacă tot mi-am găsit timp pentru mine, ceea ce cu greu am reușit, ținând cont că fiecare minut era planificat, totul ținea de un program și de un timing, nelăsând nimic la voia întâmplării, am încercat să-mi pun gândurile în ordine. Cred, însă, că mi-ar fi fost mai simplu să fac curățenie, să mă apuc de vărui sau de lucruri din astea practice, decât să-mi fac ordine în gânduri! Asta e muncă, nu glumă...

Mi-a prins bine, pentru că astfel încep să înțeleg și eu că nu totul înseamnă muncă. Birou. Ore petrecute pe scaun în fața calculatorului. Sute de calcule, tabele, socoteli, proiecte, planuri.

Mă dor toate, numai cât îmi amintesc de orele, zilele, săptămânile, anii pe care mi i-am petrecut muncind. Fără oprire. Nu știam niciodată când e sâmbătă. Mă trezeam noaptea numai cu calcule în gând! Duminica nu făcea parte din weekend, pentru că mă prindea adesea la birou. Și știți de ce? Pentru că n-am știut să zic niciodată „NU”. Mi se părea o rușine să zic că „nu pot”, „nu am timp”, „sunt în vizită” sau „sunt la cumpărături”. Era de neconceput! Eu trebuia să fiu întotdeauna disponibilă! Întotdeauna! Dacă îmi luam vacanță, aveam grijă

să nu-mi închid telefoanele, să răspund oricând la solicitări, ba, mai mult decât atât, sunam aproape zilnic să întreb ce se mai întâmplă în lipsa mea.

Mi-a zis cineva odată – și m-a durut cam tare – că nimeni nu este de neînlocuit, însă n-am vrut să accept așa ceva, crezând că lumea se va năruî dacă eu nu voi fi acolo, dacă nu voi rânduî treburile zilnice. Și am greșit.

Acum, când mă uit în urmă, nu pot nici măcar să mă distrez pe seama prostiei mele, însă pot să raționez. Mă întreb cum puteam să mă implic atât de mult atunci, încât să uit de mine, să nu mă intereseze absolut nimic din tot ceea ce mă înconjură? Trăiam doar ca să muncesc. La infinit. Până la epuizare. Deși niciodată nu ziceam că sunt obosită. Asta, pentru că nici nu mai simțeam oboseala. Eram ca un robot din filmele noii generații, care face totul conform manualului.

Nu-mi aduc aminte să fi citit o carte în patru ani și jumătate. Nu-mi aduc aminte să fi văzut un film la cinematograf. Nu-mi aduc aminte să fi stat mai mult de o oră la cumpărături. Pentru mine. Nu-mi aduc aminte să fi stat o duminică în pat, să uit de mine și să butonez telecomanda. Însă îmi aduc aminte că eram mai tot timpul nevrotică. Afurisită. Fără răbdare și, mai ales, fără timp liber. Îmi aduc aminte că făceam totul ca la carte, în parametrii stabiliți. Îmi aduc aminte că nu mai voiam să dorm noaptea. Îmi aduc aminte că eram mereu stresată.

Îmi aduc aminte că nu-mi mai amintesc nimic din aniiăștia. Decât că am muncit. Că uitasem să fiu soție. Că uitasem să fiu femeie. Că uitasem să fiu eu.

Acum, de ceva vreme încoace, mi-am reamintit totul, de parcă vraja a dispărut, și am reînceput să trăiesc. Însă unele amintiri sunt doar frânturi. Acum știu să citesc și-mi place, și, mai mult decât atât, îmi găsesc și timp pentru asta. Acum am chef să văd un film. Îmi place să hoinăresc prin magazine, chiar dacă de multe ori doar pentru o sesiune de „privit”.

Îmi place să stau în pat, duminica, să mă uit la un film sau pur și simplu să lenevesc. Îmi place să-mi fac timp pentru mine și să mi-l petrec în felul meu. Am învățat să spun „NU”.